

en Prøve af det nye Lægemiddel med fra København, var Kuren forsaavidt allerede begyndt.

„Husk altsaa: to Piller tre Gange daglig. Forøvrigt frisk Luft, Sol og en fornuftig Diæt. Jeg siger dig, inden der er gaaet et halvt Aar, ligner du dig selv fra gamle Dage. Om et Aar er du Rigsdagsmand, og saa er det jo kun et Tidsspørgsmaal, hvornaar du skal fremtræde som Minister og henrykke Damerne med den bekendte Trekantede under Armen og Guldgaloner ned ad Bøvserne. Lys, Luft — und Liebe. Med den moderne Treenigheds Velsignelse skal mine Piller nok gøre Undergeringer.“

Torben sad med Haanden under Kinden. Han var som bedøvet og vidste ikke, hvad han skulde tro.

Og nu begyndte Asmus Hagen igen at tale om sin Kusine, den smukke Jytte Abildgaard.

„Du veed jo, hvordan hun er, og nu skal du høre noget mærkeligt. Mens vi andre — ærligt talt, kære Ven — just ikke havde noget stort Haab om at se dig rask igen, saa har hun hele Tiden med en forunderlig Haardnakkethed holdt paa, at du nok vilde komme dig. Det var som en fiks Ide, hun havde faaet, og nu bagefter tager den sig jo helt forbløffende ud. — Hun er i det hele et besynderligt Menneske. Gaar hun ikke der i al sin Pragt og Herlighed og er stadig lige uforlovet. Og det er sandelig ikke af Mangel paa Lysthavende. Jeg begriber hende ikke. Men der maa velsagtens være en bestemt, hun gaar og venter paa.“

Torben rejste sig for ikke at høre mere. Han gik hen til Kakkellovnen og rørte op i Ilden. Han taalte nu ikke flere Sindsbevægelser.

I det samme kom Barbara ind og meldte, at Pastor Vestrup var kommen.

Asmus Hagen gjorde store Øjne.

„En Præst?“ sagde han.

„Sig ham, at her er Fremmede,“ sagde Torben lidt forlegen.

„Nej — det er sandt! — Du kender ham jo, Asmus! Det er Mads Vestrup.“